

Anstalter, hvor han har været ansat, nemlig Horsens og Nyborg. Erklæringen fra Horsens Straffeanstalt lyder saaledes:

„Hr. Peter Rudolf Skafte, født 1. Maj 1870, der blev ansat som Opsynsbetjent ved Nyborg Straffeanstalt den 1. Maj 1913, og som forflyttedes til Horsens Straffeanstalt den 1. November 1914, ved hvilken Anstalt han siden har været ansat, har stedse udført sin Tjeneste hersteds paa tilfredsstillende Maade. Han har forstaaet at behandle de ham undergivne Fanger med Bestemthed og Humanitet og har med Dygtighed hævdet den for de herværende Fællesfange-Afdelinger nødvendige Orden og Disciplin. Det skal særlig fremhæves, at Hr. Skafte ogsaa har vist sig særdeles brugbar til andet Arbejde end den egentlige Opsynsgerning. Han har saaledes i længere Tid været anvendt til Kontorarbejde paa de herværende Regnskabskontorer, hvilket Hverv han har udført med Forstaaelse, Orden og Akkuratesse, og har ogsaa været benyttet som Gymnastiklærer for Fangerne, hvilken Virksomhed han ligeledes har røgtet til Inspektionens Tilfredshed. Det bemærkes, at det er efter Hr. Skaftes eget Ønske, at han den 1. Juli d. A. forlader Anstaltens Tjeneste.“ Med denne Anbefaling afgaar han altsaa fra sit sidste Tjenestested, Horsens Straffeanstalt. Fra det første, Nyborg Straffeanstalt, udtales der om ham: „Efter derom fremsat Anmodning attesteres herved, at Løjtnant Peter Rudolf Skafte har været ansat ved Nyborg Straffeanstalt i Tiden fra den 1. Maj 1913 til den 31. Oktober 1914, fra hvilken Dag han forflyttedes til Horsens Straffeanstalt.

Med Bemærkning, at Hr. Skafte i den største Del af ovennævnte Tidsrum under Økonomiforvalterens Ledelse forestod Depotet for Fangerne's Beklædning m. v., skal man udtale, at han viste sig som en dygtig, pligtopfyldende, hurtig og høflig Funktionær med udpræget Sans for Orden, Renlighed og Disciplin“. Det er denne Tjenestemand, som Inspektøren saaledes affejer uden at ville indlade sig i Polemik med ham, uden at ville modsige noget af det, som han har fremført med Hensyn til Overgrebet mod den abnorme Fange.

Men der er endnu en Fange, som er abnorm, og han er abnorm efter selve Inspektørens Mening. Inspektøren siger nemlig i sit Indlæg: „Angaaende Fange Nr. 22 skal jeg bemærke, at han efter min Opfattelse ikke var normal i sjælelig Henseende“. Denne Mand, der altsaa ogsaa efter Inspektørens Opfattelse ikke er

normal i sjælelig Henseende, lader man alligevel gaa blandt de andre, de normale Fanger, uden at der, saa vidt man kan se, er gjort noget som helst Skridt for at faa ham fjernet fra dem og bragt til et andet Sted, hvor han mere maatte høre hjemme. Hvis det ikke er Overgreb at lade en Fange, der ikke er normal i sjælelig Henseende, gaa blandt de andre, ved jeg ikke, hvad der er Overgreb mod et Menneske, og saa maa jeg sige, at det vil falde mig meget vanskeligt baade at høre paa og deltage i de evige Krav om Humanitet, som rejses, ikke mindst her i Tinget, i mangfoldige Sager.

Det er altsaa dette, som Flertallet ganske afviser; det har ikke noget paa sig, siger det, at der skulde være sket Overgreb mod Fangerne. Vi kommer nu til den anden Sag, som heller ikke har noget paa sig efter Flertallets Mening — men ubegrundede Mening. Det er dette at Anstalten ikke skulde være ordentligt lukket. Derom kan jeg indskrænke mig til at sige følgende: Hovedhindringen for at komme bort fra en saadan Anstalt ligger naturligvis deri, at Hovedadgangen til den er forsvarligt lukket. Men dernæst findes der jo inde i selve Anstalten forskellige Steder, hvor der ligeledes er lukket. Det var saaledes Tilfældet med en Dør, som førte fra Fængselshallen ind til Inspektørens Kontor. Naar der ingen var paa Kontoret, var denne Dør laaset. Men en Dag var den aaben, og det under særlig uheldige Forhold, idet der nemlig var Terrænarbejder i Gang udenfor Fængelet, der gjorde det nødvendigt, at ogsaa Porten, Hovedindgangen til Fængelet, stod aaben. Samtidig med, at Hovedudgangen fra Fængelet er aaben, svigter altsaa denne Gang en normal Sikring inde i Fængelet, og den svigter ifølge Inspektørens Ordre, efter hvad han paastaar. Det bliver en Opsynsbetjent gjort opmærksom paa af en Fange, og saa laaser han denne indre Dør af, og det bliver af Inspektøren i hans Indlæg betragtet som et Overgreb fra Betjentens Side, som noget han ikke burde have gjort. Han har svigtet den Ordre, der er givet ham om, at denne Dør mellem Fængselsgaarden og Kontoret skulde staa aaben, naar der ingen var til Stede paa Kontoret, med den Motivering, at den i Fængselshallen posterede Betjent saa skulde kunne høre Telefonen; der var paa det Tidspunkt ikke andre Telefoner end den i Inspektørens Kontor. Det er efter min Mening uforvarsligt. Naar Sikringen ude i Fængelet